

Arrest

nr. 111 105 van 30 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 mei 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 mei 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 mei 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 februari 2013.

1.3. Op 11 april 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 april 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiek van origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Takana, gelegen in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak.

Uw twee ooms langs vaderskant, H.(...) en R.(...), waren ten tijde van de Sovjetoverheersing in Afghanistan aangesloten bij de gewapende groepering Hezb-e Islami. Momenteel zijn ze lid van de taliban en werken ze voor de Afghaanse lokale politie. U stelt dat ze lid zijn van een arbaki, een illegale gewapende groepering.

Uw ooms probeerden uw vader, uw oudere broer W.(...) en u ervan te overtuigen samen te werken met de taliban. Uw vader en uw broer weigerden dit. Uw ooms gaven jullie twee mogelijkheden: ofwel hielpen jullie hen ofwel moesten jullie jullie gronden verlaten. Echter, uw familie weigerde met hen samen te werken en jullie bleven op jullie gronden.

Een deel van de gronden van uw ooms werd door de Afghaanse autoriteiten onteigend voor het aanleggen van een weg. Hierna wilden uw ooms dat uw vader een deel van zijn grond aan hen verkocht. Uw vader weigerde dit.

Op een avond ging u eten brengen naar uw broer W.(...) die jullie gronden aan het irrigeren was. Toen u ter plaatse aankwam hoorde u uw broer discussiëren met drie andere personen, waaronder uw oom R.(...). U liep terug naar huis waar u uw vader hiervan op de hoogte bracht. Vervolgens ging u samen met uw vader terug naar jullie velden. U zag er dat uw broer was neergeschoten. Hij overleed aan zijn verwondingen.

Een week na de dood van uw broer vertrok u met uw ouders en uw jongere broer naar uw tante die in de hoofdstad Kabul woont. Na twee nachten in haar huis te hebben verbleven, bracht uw tante u naar een andere woning van haar in Kabul waar jullie vervolgens verbleven.

Na zes of zeven dagen in Kabul merkte uw vader op dat hij werd gevolgd door wagens met geblindeerde ruiten. Ook u werd door deze wagens achtervolgd. De echtgenoot van uw tante kwam te weten dat het auto's van parlamentslid Haji Almas waren. Haji Almas is een vriend van uw ooms.

Veertig dagen na de dood van uw broer werd jullie woning in Kabul aangevallen en vernield. Jullie waren toen niet thuis. Vervolgens verbleven jullie nog twee à drie dagen in de woning van uw tante in Kabul, waarna jullie naar Iran zijn vertrokken. Na twee maanden in Teheran te hebben verbleven, vertrok u alleen richting Griekenland waar u zestien maanden verbleef en werkte. Hierna vertrok u naar België waar u op 2 mei 2012 een asielaanvraag indiende.

In geval van een terugkeer vreest u te worden gedood. U vreest uw twee ooms en hun vriend Haji Almas. U weet niet wat er na uw vertrek met de gronden van uw vader is gebeurd.

U legt volgende documenten neer: uw taskara (identiteitsdocument) en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo moet er gewezen worden op verschillende inconsistenties tussen uw verklaringen voor het CGVS, enerzijds, en de verklaringen die u in de vragenlijst van het CGVS door de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten optekenen, anderzijds.

Ten eerste heeft u in de betreffende vragenlijst niets vermeld over de pogingen die uw twee ooms zouden ondernomen hebben om uw vader, uw oudere broer en u te doen samenwerken met de taliban (CGVS, p.12). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken om 4 uur 's namiddags plaatsvond, dat u de laatste persoon was die werd geïnterviewd, dat u er uw problemen kort moest vertellen en dat u er geen details heeft gegeven (CGVS, p. 16). Echter, deze uitleg wordt niet aanvaard. Immers, voor het CGVS stelt u zelf dat de weigering van uw broer om de taliban te vervoegen, de oorzaak is van de door u verklaarde problemen (CGVS, p. 12). Bijgevolg betreft dit geen detail, doch wel de aanleiding van uw problemen, waardoor verwacht kan worden dat u hiervan gewag zou maken tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovendien stelt u dat u geen klacht heeft ingediend bij de autoriteiten omwille van de door u verklaarde problemen en stelt u dat u geen weet heeft van een klacht bij de autoriteiten door uw familieleden (CGVS, p. 16). In de vragenlijst liet u daarentegen optekenen dat u wel een klacht heeft ingediend tegen Haji Almas maar dat er geen gehoor aan werd gegeven omdat hij een belangrijk persoon is (vragenlijst CGVS, p. 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u louter uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 16). Echter, hiermee is de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheid niet opgeheven. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de

betreffende vragenlijst u werd voorgelezen waarna u het verslag voor akkoord ondertekende (vragenlijst CGVS, p. 4).

Daarenboven stelt u in de vragenlijst dat Haji Almas u wilde misbruiken, doch u weet niet waarom (vragenlijst CGVS, p. 3). Echter, voor het CGVS stelt u dat uw problemen met Haji Almas verband houden met de door u verklaarde problemen met uw ooms (CGVS, p. 16).

Ook moet worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten optekenen dat uw ooms jullie gronden aan iemand anders wilden verkopen zonder de toestemming van uw vader (vragenlijst CGVS, p. 3). Echter, voor het CGVS stelt u dat uw ooms deze gronden zelf wilden kopen omdat hun vruchtbare grond was onteigend en ze bijgevolg jullie vruchtbare gronden en appelbomen wilden hebben (CGVS, p. 14).

Bovenstaande inconsistenties doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaars.

Daarnaast heeft u het profiel van uw twee ooms - beweerde leden van de lokale politie en talibs (CGVS, p. 6 & 7) - niet aannemelijk kunnen maken. Zo kent u hun rangen bij de lokale politie niet, noch weet u of ze een training hebben gekregen om hun job te kunnen uitoefenen (CGVS, p. 6). Ook blijft u vaag wanneer u gevraagd werd naar de gevechten waaraan uw ooms als talib hebben deelgenomen. In dit kader verwijst u naar een ontvoering van Chinese ingenieurs (CGVS, p. 7). Echter, dit heeft u enkel van uw vader en dorpeelingen vernomen die vermoedden dat uw ooms achter deze ontvoeringen zouden zitten (CGVS, p. 7). Bijgevolg betreft het slechts een vermoeden. Bovendien kent u geen andere incidenten waarbij uw ooms betrokken zouden zijn geweest (CGVS, p. 7). Omwille van bovenstaande onwetendheden maakt u het beweerde profiel van uw ooms niet aannemelijk.

Ook moet gewezen worden op verschillende onwetendheden betreffende relevante aspecten in uw asielaars. Zo kunt u niets vertellen over de compensatie die de Afghaanse autoriteiten uw ooms hebben gegeven wanneer ze hun gronden onteigenden (CGVS, p. 14). Ook weet u niet hoeveel uw ooms uw vader aanboden opdat hij zijn grond aan hen zou verkopen (CGVS, p. 14). Eveneens weet u niet wat er sinds uw vertrek met het land van uw vader is gebeurd, noch weet u of uw ooms nog in leven zijn (CGVS, p. 14 & 16).

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielaars, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaars door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw herkomst uit het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak, dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Jalrez te ontlopen.

Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kunt vestigen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor alleenstaande mannen en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een alleenstaande jongvolwassen man. U heeft 16 maanden in Griekenland gewoond en er gewerkt in de landbouw (CGVS, p. 11). U blijkt dan ook voldoende zelfstandig en initiatiefrijk te zijn om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Bovendien heeft u een tante in Kabul die er minstens twee woningen bezit (CGVS, p. 12 & 13). Voorts heeft haar echtgenoot de smokkelaar voor u geregeld en heeft hij betaald voor uw reis naar Griekenland (CGVS, p. 11 & 13). Bijgevolg beschikt u over een opvangnetwerk in de hoofdstad. Tot slot blijkt dat uw ouders alleszins niet onvermogen zijn. Ze bezitten immers 13 jerib vruchtbare grond (CGVS, p. 4). Gelet op voorgaande vaststellingen kan in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul beoordeeld worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielaars uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde taskara bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit en herkomst die in deze beslissing niet betwist worden en kan dus bovenstaande beslissing niet wijzigen. De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Afghanistan heeft ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Hij is van oordeel dat zijn verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten en zo die er wel zouden zijn, deze enkel details of bijkomende gegevens bevatten. Bovendien betreft het gegevens van jaren geleden, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat van een asielzoeker niet kan en mag verwacht worden dat alles wordt weergegeven en uitgelegd zonder een enkele vorm van inconsistentie. Daarenboven wijst verzoeker erop dat de tolk die vertaalde tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit deed van het Dari naar het Engels en de interviewer dus een eigen interpretatie gaf aan het Engels en deze vertaalde naar het Nederlands. Waar hem wordt verweten weinig of geen informatie te kunnen verschaffen over de job van zijn ooms bij de lokale politie, de gevechten waaraan zijn ooms als talib hebben deelgenomen, de compensatie die de Afghaanse autoriteiten zijn ooms hebben gegeven wanneer ze hun gronden onteigenden en het bedrag dat zijn ooms zijn vader aanboden opdat hij zijn grond aan hen zou verkopen en hij evenmin weet wat er sinds zijn vertrek met het land van zijn vader is gebeurd, noch of zijn ooms nog in leven zijn, wijst verzoeker erop dat hij enkel de informatie kan geven waarover hij zelf beschikt. Sommige zaken

zijn inderdaad van horen zeggen, wat niet wil zeggen dat zij minder waar zouden zijn, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat de status van het land van zijn vader voor hem een vraagteken is daar de familie snel is moeten vertrekken na de dood van zijn broer en hij ook geen contacten meer heeft met zijn ouders.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, betwist verzoeker dat er voor hem een intern vluchtalternatief voorhanden is in Kabul. Verzoeker wijst erop dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden zal zijn indien de asielzoeker beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Verzoeker meent dat dit in casu niet het geval is. Verzoeker betoogt dat hij de gronden van zijn familie niet zomaar kan verkopen, zeker nu deze waarschijnlijk in handen zullen zijn van zijn ooms. Hij vervolgt dat de rijkdom van zijn familie daarnaast niet oneindig is en stelt zich de vraag hoelang hij zou kunnen overleven in Kabul. Door de hoge bevolking in Kabul is de werkgelegenheid er schaars. Bovendien wijst verzoeker erop dat rekening moet worden gehouden met het feit dat er nog steeds een grote onveiligheid is in Kabul. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het risico voor de burgers in Kabul tracht te ontkennen door te stellen dat enkel 'high profile' doelwitten worden gevisieerd. Hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit van de acties zijn, zijn zij wel het slachtoffer ervan, aldus nog verzoeker, die hieraan toevoegt dat aangezien er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kabul, de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uit twee persartikelen die handelen over aanslagen in de hoofdstad Kabul. Hij besluit uit het voorgaande dat hem ten onrechte geen subsidiaire bescherming werd toegekend.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij in de vragenlijst van het CGVS niets heeft vermeld over de pogingen die zijn twee ooms zouden ondernomen hebben om hem, zijn vader en zijn oudere broer te doen samenwerken met de Taliban terwijl hij voor het CGVS stelt dat de weigering van zijn broer om de Taliban te vervoegen de oorzaak is van de door hem verklaarde problemen, (ii) hij manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het feit of hij al dan niet klacht heeft ingediend bij de autoriteiten omwille van de door hem verklaarde problemen, (iii) hij in de vragenlijst stelt niet te weten waarom Haji Almas hem wilde misbruiken, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat zijn beweerde problemen met Haji Almas verband houden met de door hem verklaarde problemen met zijn ooms, (iv) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten optekenen dat zijn ooms hun gronden aan iemand anders wilden verkopen zonder de toestemming van zijn vader terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn ooms deze gronden zelf wilden kopen omdat hun vruchtbare grond was onteigend en ze bijgevolg de vruchtbare grond en appelbomen van verzoekers familie wilden hebben, (v) hij het beweerde profiel van zijn ooms niet aannemelijk heeft gemaakt, (vi) verschillende onwetendheden betreffende relevante aspecten in zijn asielrelaas kunnen worden vastgesteld, zoals wordt toegelicht en (vii) hij geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Jalrez te ontlopen en redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen, waar hij een opvangnetwerk heeft en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent,

zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 april 2013 (CG nr. 1215009), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker er allerminst in geslaagd is zijn vrees voor vervolging vanwege zijn twee ooms langs vaderskant aannemelijk te maken. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing kunnen immers verschillende inconsistenties worden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds en de verklaringen die hij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal door de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten optekenen anderzijds. Deze inconsistenties, die in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift geenszins details of bijkomende gegevens betreffen doch raken aan de kern van zijn vluchtrelaas, doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste asielrelaas. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dat het gegevens betreffen van een aantal jaren geleden belet niet dat verzoeker eenduidige verklaringen moet kunnen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, quod non in casu.

In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden voorts tracht te verklaren, stellende dat de tolk die vertaalde tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit deed van het Dari naar het Engels en de interviewer dus een eigen interpretatie gaf aan het Engels en deze vertaalde naar het Nederlands, slaagt hij er niet in het minst in te overtuigen. De Raad wijst erop dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet voorschrijft dat de tolk, die wordt gebruikt om de verklaringen van een kandidaat-vluchteling te vertalen, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal. Artikel 51/4 verbiedt de dossierbehandelaar evenmin om zich tijdens het interview uit te drukken in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelfs de rol van tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker er aan het begin van het gehoor uitdrukkelijk op werd gewezen dat hij eventuele problemen betreffende de tolk diende te melden (administratief dossier, stuk 5, p. 1) en dat zowel aan verzoeker als aan diens raadsman aan het einde van het gehoor de mogelijkheid werd geboden om bijkomende opmerkingen te maken (p. 17). De Raad dient evenwel vast te stellen dat op geen enkel ogenblik bezwaar werd gemaakt tegen de gehanteerde manier van tolken. Daargelaten de taal die de tolk en de ambtenaar van het CGVS hebben gehanteerd, blijkt overigens dat verzoeker probleemloos zijn verklaringen kon afleggen. Verzoeker laat na in concreto te verduidelijken welke van zijn verklaringen niet correct vertaald zouden zijn geweest. Zo verzoeker suggereert dat de interviewer een eigen interpretatie gaf aan de Engelse vertaling door de tolk, laat hij opnieuw na deze bewering te concretiseren. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen op te werpen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Dit blijkt tevens uit de vaststelling dat verzoeker in het feitenrelaas van zijn verzoekschrift geen andere elementen heeft aangehaald dan deze vermeld in het feitenrelaas van de bestreden beslissing.

2.4.1. Dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft verklaard over de pogingen die zijn ooms hebben ondernomen om hem, zijn broer en zijn vader te doen samenwerken met de Taliban, wijst verzoeker aan het feit dat hij die dag de laatste persoon was die werd geïnterviewd. Het was al 16.00

uur en niet alleen zichzelf maar ook de interviewers waren aan het einde van hun Latijn. Bovendien kreeg hij te horen dat hij het kort diende te houden, waardoor hij details achterwege heeft gelaten, aldus verzoeker.

Opnieuw kan verzoekers uitleg niet overtuigen. De Raad stelt vast dat aan verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op algemene wijze werd gevraagd om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico. Verzoeker verklaarde op dit ogenblik slechts: *“De broers van mijn vader (H.(...) en H.(...) R.(...)) zijn vijanden. Ze willen ons land verkopen aan iemand anders zonder toestemming van mijn vader. Mijn vader overlegde dit met de overheid maar op een nacht ging mijn broer naar het land en werd hij vermoord door mijn ooms.*

We verhuisden vervolgens naar een andere regio namelijk Kabul. H.(...) A.(...) (de volksvertegenwoordiger) wilde mij misbruiken. De bodyguards van H.(...) A.(...) achtervolgden mij. Ik heb hiertegen een klacht ingediend maar hier werd geen gehoord aan gegeven omdat hij een belangrijk persoon was. Deze bodyguards zijn zelfs naar ons huis gekomen en hebben deze volledig vernietigd. We zijn uiteindelijk naar Iran vertrokken.” (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg om zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Dat hem gevraagd werd om het kort te houden, kan niet worden aanvaard als afdoende reden voor het niet vermelden van de directe aanleiding van zijn voorgehouden problemen. Immers, niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element zoals de eigenlijke oorzaak van de door hem beweerde problemen met zijn ooms, met name het feit dat ze talib waren, hun rekruteringspogingen en de weigering van zijn familie en in het bijzonder van zijn broer om met hen samen te werken (administratief dossier, stuk 5, p. 6-7 en p. 12), spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid berust. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoeker slechts gewag van problemen met zijn ooms omwille van de gronden van zijn vader en liet hij uitschijnen dat zijn broer om deze reden werd vermoord (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Hij verklaarde hierbij dat het verslag hem werd voorgelezen in het Dari, dat hij niets meer aan zijn verklaringen wenste toe te voegen en dat hij geen bijkomende opmerkingen had (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3).

Bovendien had verzoeker nog ter gelegenheid van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans om zijn bezwaren te uiten aangaande het verloop van het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, mogelijkheid waarvan hij evenmin gebruik heeft gemaakt. De Raad leest immers in dit verband in het gehoorverslag: **“Is het gehoor op DVZ goed verlopen? Het ging goed. Maar ik was pas aangekomen. Ik antwoordde op de vragen die werden gesteld. –Heeft u er alle redenen verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek? Ja. Ik zei alles wat ze vroegen, maar het was een korte tijd.”** (administratief dossier, stuk 5, p. 2).

Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dermate belangrijke elementen in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid op de helling zet.

2.4.2. Daarnaast stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het feit of hij al dan niet een klacht heeft ingediend omwille van de door hem verklaarde problemen. Verzoeker ontkent met klem bij de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben verklaard dat hij een klacht zou hebben ingediend. Verzoekers verklaringen in dit verband zijn evenwel duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: *“(…) H.(...) A.(...) (de volksvertegenwoordiger) wilde mij misbruiken. De bodyguards van H.(...) A.(...) achtervolgden mij. Ik heb hiertegen een klacht ingediend maar hier werd geen gehoord aan gegeven omdat hij een belangrijk persoon was. (...)”* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). De Raad herhaalt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn (administratief dossier, stuk 11,

vragenlijst CGVS, p. 3). Het louter ontkennen bepaalde verklaringen te hebben afgelegd is geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

2.4.3. Wat betreft de incoherenties in zijn verklaringen omtrent de 'misbruiken' door Haji Almas, voert verzoeker aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de verklaring die hij hiervoor heeft gegeven tijdens het interview op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij herneemt deze verklaring: *"Ik zei tijdens eerste interview. Toen ik naar buiten ging naar de winkels. De winkels van HA achtervolgden me. Ze stopten hun auto. En zeiden, als je iets nodig hebt of als je iemand wil doden: Vraag het ons, we zullen ervoor zorgen. Het is duidelijk, als iemand zo iets aanbiedt, dan is het duidelijk dat hij je wil misbruiken."* en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meer toelichting, meer informatie of meer verduidelijking had moeten vragen indien zijn verklaringen of toelichtingen in dit verband onvoldoende werden bevonden. Het is de Raad evenwel niet duidelijk op welke wijze verzoeker met een dergelijke verklaring een uitleg meent te kunnen bieden voor de vaststelling dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde niet te weten waarom Haji Almas hem wilde misbruiken (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beweerde problemen met Haji Almas linkte aan de vermeende problemen met zijn ooms (administratief dossier, stuk 5, p. 16).

2.4.4. Tot slot wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten optekenen dat zijn ooms hun gronden aan iemand anders wilden verkopen zonder de toestemming van zijn vader terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn ooms deze gronden zelf wilden kopen omdat hun vruchtbare grond was onteigend en ze bijgevolg de vruchtbare grond en appelbomen van verzoekers familie wilden hebben. Verzoeker werpt op dat hij niet met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd en hij aldus niet de mogelijkheid heeft gehad om zich op dit punt te verdedigen.

De Raad wijst er te dezen op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker niet vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt weliswaar als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."* De toelichting bij het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt evenwel: *"Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd."* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat hoger aangehaald artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. De Raad wijst er ook op dat verzoeker middels onderhavig verzoekschrift de mogelijkheid had om een verklaring te bieden voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, wat hij echter heeft nagelaten te doen. Dienvolgens blijft hoger aangehaalde vaststelling onverminderd staande en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5. Daarnaast relativeert ook verzoekers gebrek aan initiatief om recente informatie te vergaren de door hem geschetste vrees. De Raad benadrukt in dit verband dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen daar actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij niet weet wat er sinds zijn vertrek met het land van zijn vader is gebeurd, noch of zijn ooms nog in leven zijn (administratief dossier, stuk 5, p. 14 en p. 16). De uitleg in het verzoekschrift dat hij geen contact meer heeft met zijn ouders kan niet worden aanvaard als afdoende verschoning voor verzoekers onwetendheid in dit verband. Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor blijkt overigens dat hij slechts een drietal maanden voor het gehoor alle contact met zijn ouders zou zijn verloren en dat hij voordien wel contacten met hen onderhield (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Bovendien verklaarde verzoeker vanuit België tevens contact te hebben gehad met zijn tante, die in Kabul woont (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Dienvolgens had hij wel degelijk de

gelegenheid om zich bij zijn familie te informeren. Dat hij heeft nagelaten dit te doen, doet finaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees voor vervolging.

2.6. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de algehele ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. Dienvolgens is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.7.2. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Jalrez te ontlopen en dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen, waar hij een opvangnetwerk heeft en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat hij de gronden van zijn familie niet zomaar kan verkopen, zeker nu deze waarschijnlijk in handen zullen zijn van zijn ooms, dat de rijkdom van zijn familie daarnaast niet oneindig is en dat de werkgelegenheid in Kabul schaars is door de hoge bevolking, ontkracht verzoeker niet dat hij een opvangnet heeft en zijn familie een zekere financiële draagkracht heeft. Verzoeker maakt derhalve op generlei wijze aannemelijk dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman niet in staat zou zijn om een woning te vinden, al dan niet bij zijn tante, en een job uit te oefenen in Kabul. Mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen, is er dan ook geen reden om aan te nemen dat zijn familie verzoeker in geval van terugkeer aan zijn lot zou overlaten. Waar verzoeker er nog op wijst dat de werkgelegenheid in Kabul schaars is, benadrukt de Raad dat niettegenstaande de sociaal-economische situatie precair is in Afghanistan, dit niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker het risico loopt op ernstige schade zoals gedefinieerd in de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich

hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie en stelt onder verwijzing naar twee recente persberichten aangaande de veiligheidssituatie in Kabul dat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel te noemen is en dat er bijna dagelijks veiligheidsincidenten, zoals bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen, moord, enz. voorkomen.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat de veiligheid in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de ANSF steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, high profile aanslagen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de AOG, zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de medium-lange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op IMF en Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qargha meer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn blijkens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als *collateral damage*. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren (SRB p. 8-11).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al

lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Uit de door verzoeker in voorliggend verzoekschrift geciteerde persartikelen kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. De door verzoeker aangehaalde informatie sluit immers volledig aan bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS